

HOOFDSTUK 6

Inleiding

- Het zesde hoofdstuk beschrijft het laatste aspect van het historische gedeelte in het boek Daniël. Vanaf het zevende hoofdstuk zal het profetische aspect benaderd worden.
- Het vorige hoofdstuk gaf ons uitleg over het oordeel dat over Babylon kwam en het waarom van dit oordeel. “*Gij wist al deze dingen maar gij hebt niets gedaan.*” God had Babel zoveel openbaringen gegeven maar het had niet geluisterd.
- Hoofdstuk 6 kenmerkt zich opnieuw door een boeiend verhaal: Daniël in de leeuwenkuil.

* Na de Babylonische val wordt Cyrus (Kores) de jonge schitterende Perzische generaal algemeen bevelhebber van de verenigde legers van de Meden en de Perzen, Medo-Perzië was een coalitie van deze 2 volken.

> Merkwaardig genoeg vinden wij hier geen vermelding van Kores, maar van Darius (Gubaru) de Mediër, deze was een neef van Kores en kreeg het koningschap over Babel. Assyrische vorsten die koning van Babel werden kregen vaak een andere naam. Moderne analogieën zijn ons bekend. Kardinalen nemen plaats op de Stoel van St. Pieter, onder een andere naam: Radzinger werd Benedictus de XVI.

> Twee jaar nadien bij de dood van Darius werd Kores koning over het Medo-Perzië rijk. Hij erkende dat God hem de koninkrijken had gegeven. **2 Kron. 36: 23; Ezra 1: 2**

* Omdat de heilsgeschiedenis zich blijft concentreren op Babylon waar het Joodse volk verbleef, wordt Darius de meest gezag hebbende persoon waarmee Daniël nu geconfronteerd wordt. Tijdens zijn koningschap speelt hoofdstuk 6 zich af. Toen Darius de troon van Babel besteeg, ging hij over tot een reorganisatie van de regering. Medië en Perzië waren vazal-koninkrijken geweest van Babel. De nieuwe administratie was een coalitie – regering, men moest dan ook wetboeken opstellen waarin de Medische en Perzische wetgeving konden samen gaan. Deze instelling werd genoemd: “de wet van Meden en Perzen”. Een bijzonder kenmerk er van was, dat geen dekreet of wet door de koning uitgevaardigd, mocht veranderd worden: zelfs niet door de koning.

1. Daniel werd één van de drie rijksbestuurders van Medo-Perzië. Dan. 6: 1- 4

* Darius was 62 jaar oud toen hij koning werd. Hij was een bekwame organisator en verdeelde het land in 120 belastingsdistricten. Aan het hoofd van elk district werden stadsbestuurders aangesteld, die op hun beurt onder het gezag stonden van drie rijksbestuurders.

> Aan het hof van Babel had Daniël de functie van derde heerser. Het zou normaal geweest zijn, dat hij door Darius als vijand werd aanzien. Darius had hem kunnen verbannen of doden. Maar toen de wrede Perzische krijgers het paleis van Belsassar bestormden, en de koning en de dronken officieren doodden, lieten zij Daniël ongedeerd. Deze was waarschijnlijk geen onbekende voor de Perzen, enige maanden vóór die tijd, was hij nog in Susan geweest. **Dan. 8: 2**

> Daniël was nu hoogbejaard, maar nog een staatsman van verrassende vitaliteit en helderheid van geest. Hij werd door Darius aangesteld als één van de drie rijksbestuurders, hij verkoos hem zelfs, boven de anderen, daar hij bij hem een buitengewone geest onderscheidde: Daniël was een eerlijke man, in alles betrouwbaar, dat was het gevolg van zijn trouw aan God.

2. Aanklacht tegen Daniël. Dan 6: 5- 10

* De promotie van Daniël wekte afgunst en vijandschap bij de hoge ambtenaren. Zij zochten aanklachten tegen hem om te verhinderen dat hij over het hele koninkrijk aangesteld zou worden. Maar niet tegenstaande hun zoeken, konden zij geen fouten vinden, noch in zijn administratie, noch in zijn gedrag konden zij iets vinden om hem bij de koning te beschuldigen. De volledige eerlijkheid en oprechtheid van Daniël maakte het voor hen onmogelijk hun zakken te vullen uit de schatkist. Hun afgunst werd dan ook tot haat. Hoe lastig en onuitstaanbaar was het voor hen, steeds iemand bij zich te hebben die niet wilde meedoen. Ten einde raad besloten zij iets te zoeken in verband met zijn godsdienstig leven.

Vers 6- 7

* Een hinderlaag werd nauwkeurig uitgedacht. Gezien de hoge achting die de koning voor Daniël had, moesten zij hun plan camoufleren.

Het was een sluwe zet, de list van de oude slang zat er achter. De wereld waarin wij vandaag leven is vaak ook vol van listen. Petrus waarschuwde ons ervoor. **1Petr. 5: 8**

> Zij vleiden de koning, en plechtig alsof het van het hoogste belang was voor het koninkrijk, kwamen zij tot hem met het voorstel, dat gedurende dertig dagen niemand tot zijn god mocht bidden. Alleen de koninklijke autoriteit moest erkend worden, door deze handelswijze zouden de overwonnen volkeren hun trouw en toewijdingen aan de nieuwe de koning bewijzen, wie zich daar niet aan hield zou in de leeuwenkuil geworpen worden.

* **Vers 8.** Zij gaven voor, dat zij het allen eens waren met dit voorstel, dit was een leugen, want zij hadden zich wel gewacht hun hoogste leider Daniël te raadplegen. Alles moest snel gaan want Daniël mocht door de koning niet geraadpleegd worden. De koning doorzag hun listen niet, dus schreef hij het bevelschrift met het verbod. **Vers 10**

> Wij kunnen ons de vreugde voorstellen van deze laffe kerels toen zij het koninklijke paleis verlieten. Alles was prima verlopen, en de priesters van Mardoek zouden zij wel tevreden stellen, het was toch maar een maand dat zij niet tot hun god mochten bidden.

Niets vermoedende en onbewust had Darius het doodsvonnis van Daniël getekend. Satan jubelde.

* **Verzen 11, 12.** Op hoge ouderdom wanneer Daniël schijnbaar lichamelijk zwak was, kwam de venijnige aanval. Zij die het complot gesmeed hadden wisten dat Daniël de gewoonte had, zich drie maal per dag terug te trekken om te bidden.

Toen Daniël kennis had genomen van het dekreet doorzag hij de valstrik, maar hij nam geen maatregelen om de samenzwering tegen te gaan..

> De wet van de koning was geen bevel om een positieve zonde te begaan, de eis bestond er in zich te onthouden van een daad die voor Daniël hoogst noodzakelijk was.

Een zinloos verbod eigenlijk, want wie kan een mens verbieden, zijn hart in gebed tot God te richten? Daniël had voortaan kunnen bidden in het verborgene, maar dan had hij de schijn gegeven dat hij de eis van de mens hoger stelde dan de gemeenschap met zijn God.

> Daniël ging naar huis en deed zoals altijd, *“hij bad zoals hij placht te doen”*, bidden was zijn gewoonte, wellicht bad hij met nog meer vuur, om wat er ook zou gebeuren trouw te kunnen blijven aan God. De tekst voegt er aan toe dat hij *“God loofde”*, **vers 11** Zijn gebedleven en vertrouwen in God, was in de loop van de jaren niet verzwakt, maar toegenomen, hij beseftte dat zijn leven in Gods hand was.

3. Daniël in de leeuwenkuil. Dan. 6: 13- 18

* De gevolgen laten niet lang op zich wachten.

In deze bijbelteksten liggen belangrijke lessen opgesloten. In de eerste plaats leert het ons hoe een grote monarch, een machthebber of een regeringsleider geprangd kan zitten binnen een bepaald systeem.

- > Nadat zijn aanklagers Daniël bij zijn gebed betrapt hadden, gingen zij schijnbaar pijnlijk verrast, door het gedrag van Daniël, naar de koning.
- > De koning voelde dat hij in de val gelopen was. Hij werd zich bewust dat zij die wet hadden voorgesteld, niet om hun koning te eren maar om hem zijn trouwe dienaar te ontnemen. Want de koning wilde Daniël helemaal niet gevangen zetten en nog minder voor de leeuwen laten werpen. Het systeem echter, waarvan hij zelf een slachtoffer werd, verplichtte hem te doen wat hij niet wilde en dat tegen alle redelijke en menselijke bedenkingen in.

* **Vers 15.** Tot de avond deed Darius wat hij kon, om het fatale lot van Daniel af te wenden, het lukte niet. Zijn hart was zwaar bedroefd en hij realiseerde zich de sluwheid waarmee men hem de strik had om gedaan.

> **Vers 16** Daarbij wees men hem op de onveranderlijkheid van de wet van Meden en Perzen, waardoor hij niet in staat was er tegen in te gaan. Zijn eerzucht maakte hem tot slachtoffer van zijn eigen wet. Vóór hij die ondertekende, had hij moeten nadenken over de gevolgen, voor zichzelf en de anderen, maar hij was verblind door het gevele en door het vooruitzicht dat iedereen hem zou eren

> Het bevel moest hij laten uitvoeren. Hij richtte nog het woord tot Daniël met de wens, dat zijn God die hij zo “volhardend” diende hem zou verlossen **vers 17**. Het deksel van de leeuwenkooi werd met de zegelring van de koning en met de zegelring van de machthebbers verzegeld.

> Het was een merkwaardige situatie: Daniël tussen de leeuwen en Darius in zijn luxe paleis, met enorme schuldgevoelens. Zou Daniël's God hem kunnen verlossen? **Vers 19**

4. God redt zijn trouwe dienaar. Dan. 6: 20- 25

* Vroeg in de morgen gaat Darius persoonlijk naar de leeuwenkuil, met kloppend hart roept hij Daniël toe. In zijn roep noemt hij de God van Daniël de “*Levende God.*” Bij het horen van Daniël's stem jubelde het hart van de koning.

Vers 22- 23 “*O koning, leef in eeuwigheid! Mijn God heeft zijn engel gezonden en de muil van de leeuwen toegesloten. Omdat ik voor Hem onschuldig ben, maar ook tegen u o koning heb ik geen misdaad begaan.*”

> Darius, gaf onmiddellijk bevel de zegels te verbreken, en Daniël uit de kuil te bevrijden.

Onvoorwaardelijk vertrouwen en kinderlijk geloof hadden overwonnen. Met grote vreugde werd Daniël door de koning ontvangen, wat zij tot elkaar hebben gezegd, weten wij niet. Maar hier werd de koning op een onvergetelijke wijze geconfronteerd met de God van Israël.

> De beschuldigers konden beweren dat de leeuwen niet hongerig genoeg waren om Daniël te verslinden, maar toen zij in de leeuwenkuil werden geworpen, werden zij onmiddellijk verslonden. (Massale executies gebeurden meer dan eens onder de Perzen en Assyriërs. Dat kinderen en vrouwen het lot van de schuldigen moesten delen, was in overeenstemming met de ruwe barbaarse ideeën van recht in de Oudheid. In Babel was de brandende oven een wijze van executie, in Perzië was het de leeuwenkuil.)

> Op wonderbare wijze gaf God de leiders van het Perzische rijk, een duidelijke demonstratie van zijn bestaan en autoriteit, net zoals hij het gedaan had, voor de leiders van het Babylonische rijk.

* **Dit is een wonderbaar stukje geschiedenis.**

Door de trouw van één waar kind van God, kon Gods getuigenis doorklinken voor een ganse natie. Verzen 26- 29

Soms laat God moeilijkheden toe, maar dit is altijd in het belang van ons eeuwig leven. Als mensen zien wij alles in verband met ons tijdelijk leven, bij God staat alles in het teken van de eeuwige redding van de mens.